

M A Y A

en de echte winnaar

MAYA

EN DE ECHE TE WINNAAR



ERIK BASTIAAN - NET
MET TEKENINGEN VAN JAN HALMANS

Schrijver: Erik Bastiaan - Net
Coverontwerp: Eigen ontwerp
ISBN: 978-94-0360-913-3
©Erik Bastiaan - Net
Eerste druk: Oktober 2020

Met dank aan Leen de Rooij voor het correctiewerk
en aan Jan Halmans voor de tekeningen.

Kwaad staat Maya op. Ze heeft weer verloren en nu is het niet leuk meer. Boos loopt ze naar buiten. Ze gaat in haar eentje spelen want dan kan ze tenminste niet verliezen.

“Waar ga je naar toe?”, vraagt Faio. Wat een stomme vraag. Hij is de boswachter van het mysterieuze bos en kent het hele gebied op zijn duimpje. Dan ziet hij toch ook waar zij naar toe gaat.

Tobert, de jongen die lang geleden in een spook is veranderd, zweeft haar achterna. “Zo erg is het toch niet?”, zegt hij. Hij heeft leuk kletsen want hij won tot wel twee keer achter elkaar.

Vlug loopt ze de tuin uit van Hedera, de heks van het bos. In haar huis hebben ze eindeloos spelletjes gespeeld. Dat zou zo leuk zijn, niet dus.

“Maya, kom, dan glijden we samen in de wildwaterbeek naar het spelletjesland”, roept Hedera. Maya wil niet naar het spelletjesland want ze verliest altijd en dat is niet leuk daarom loopt ze stug door.

“Kom dan met ons mee”, moedigen de kabouters Maya aan, “wij gaan slotjespringen.”

“Dat is een stom spelletje”, laat Maya weten.

“Je weet niet wat je mist”, roept Kobalt de vrolijke kabouter.

De eenhoorn probeert haar te troosten. Maar Maya wil niet getroost worden. Snoezie de snoeshaan probeert haar op te vrolijken. Maya vindt het altijd heerlijk om naar vogelgezang te luisteren. Maar snoeshanen kunnen alleen maar krijsen. Nog erger,

ze krijsen luidkeels. Het maakt haar alleen maar nog kwader.



Maya rent hard weg en gaat springen op het springkussenmos. Ze springt hoger en hoger. De sprongen worden ook steeds mooier. Maya vindt een springkussen fantastisch. Zeker als er nog andere kinderen bij zijn. Maar in je eentje gaat het al snel vervelen. Ze wil er zo snel mogelijk van af. Alleen wat moet ze dan doen? Zich vervelen? Nee, dat mag niet gebeuren. Ze gaat slootjespringen in haar eentje.

“Pas op”, waarschuwt Faio haar, “Als je daar in het water valt dan neemt de stroming je mee naar de wildwaterbeek. Maya is kwaad en wil niet

luisteren. Hier kan ze in haar eentje springen. Op de andere plek zijn de kabouters en wat kan er misgaan?

Oeps, de stenen aan de kant zijn glad en ze glijdt uit. Met een plons valt ze in het water. Gelukkig is het niet zo diep. Vlug probeert ze op te staan. Dat lukt niet omdat het water te hard stroomt. Wanhopig grijpt ze een tak vast. Zo kan ze zich weer op het droge trekken. Want anders sleurt het water haar mee naar het eeuwige spelletjesland. Ze trekt daarom extra hard aan de tak. Maar die is nat en glijdt uit haar handen.

Kobalt reikt haar een stok aan. Maya probeert die te grijpen maar ze komt er net niet aan. “De stok is te kort”, hoort ze de hoofdkabouter zeggen, “dus geen score.”

“Een half punt”, brengt Kobalt ertegenin, “ik heb het toch geprobeerd.” Hij lijkt wel haar broer. Die gaat ook altijd zo zeuren als hij niet krijgt wat hij wil.

De hoofdkabouter geeft hem gelukkig niet zijn zin. Goed zo. Toch geeft Kobalt niet op en begint de andere kabouters op te juttten tegen de hoofdkabouter. Wat kinderachtig. Dan zwicht de hoofdkabouter en kent hem toch een half punt toe. Dat was hem bij haar vader nooit gelukt. Zijn nee is nee behalve dan bij Maya. Maar zij zeurt niet, zij doet juist heel erg lief en dan mag het natuurlijk wel.

“Kan ik hiermee scoren”, roept een andere kabouter met een iets langere stok. Maya kan er inderdaad net bij maar ze heeft geen zin in dat spelletje. Zij zoekt het zelf wel uit.

Ze probeert door de beek te lopen. Dat lukt niet want het water stroomt te hard. Dan maar kruipen als een baby. Op die manier wist de held uit de film zich ook te redden. Dan moet het haar ook zo lukken. Iets verder op heeft ze een plek gezien waar ze gemakkelijk uit het water kan komen.

“Je kunt het”, moedigt Faio haar aan. Voor hem is het een spelletje maar Maya wil geen spelletjes meer spelen. Ze wil eruit. Ze heeft er helemaal genoeg van.

Nijdig kruipt ze door. Toch is kruipen niet zo eenvoudig als ze dacht. Hoe doen die baby's dat precies? Ze is vergeten hoe ze dat moet doen. Maar zoiets verleer je toch niet meer? Of heeft ze als baby dan niet gekropen? Ze kan zich er niets meer van herinneren. Volgens haar ouders heeft ze wel gekropen maar zelf gelooft ze er niets meer van. Zo gelooft ze er ook niet meer in dat spelletjes spelen leuk is.

Maya is er bijna. Maar dan opeens stijgt het water en spoelt ze alsnog weg. Ze probeert zich met haar voeten tegen te houden maar de stenen zijn te glad. Ze stroomt met het water mee dat steeds sneller gaat.

De anderen applaudisseren alsof ze de hoofdprijs heeft gewonnen. Maar ze heeft niet gewonnen. Ze